

Zmŕtvychvstanie

Christos voskrese!

Pútnici, ktorí chodievajú do Svätej zeme, vedia, že v Ježišovom hrobe, na stene, sú napísané slová, zaznamenané aj vo svätých evanjeliách: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?“ (Lk 24, 5-6). Týmito slovami prekvapil anjel ženy, ktoré prišli (ako to bolo u Židov zvykom) na tretí deň pomazať voňavými olejmi telo zosnulého. Podľa ľudskej logiky tam totiž telo Krista malo byť – veď všetci (vrátane spomínaných žien) mali ešte v živej pamäti to, čo sa odohralo pred sudom v Jeruzaleme a potom na Kalvárii... Dané udalosti otriasli vierou mnohých, ktorí alebo chodili s Ježišom, alebo boli jeho nadšenými poslucháčmi. Za všetkých možno spomenúť aspoň tých dvoch, ktorí kráčali do Emauz, a nevediac, že ten, ktorý sa k nim cestou pridala, bol sám Ježiš, sa mu sťažovali slovami: „A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael...“ (Lk 24, 21). ÁNO, podľa ľudskej logiky skončil Kristus v hrobe... Bol teda koniec... Nič sa už s tým nedalo robiť... Ak ho ešte chcel niekto uvidieť, prípadne mu poslednýkrát poslúžiť pomazaním olejmi, mal ho hľadať mŕtveho... V hrobe... Niečo podobné sa môže stať i v našom živote viery – hoci Cirkev už dvadsať storočí svetu pripomína, že Kristus žije, mnohým ľuďom sa (obrazne povedané) môže zdať, že logickejšie by ho bolo hľadať ako mŕtveho... Len sa pozrime do pomerne nedávnej minulosti... Dve svetové vojny... Totalitne režimy, ktoré spôsobili utrpenie a smrť mnohých... Môže to byť ale i naša vlastná história, kde má svoje miesto utrpenie a bolesť... Nie je teda logickejší výrok filozofa Karola Marxa, že náboženstvo je len ópium ľudstva, ktoré sa snaží prekryť utrpenie a bolesť? Že Boh človeku nielenže nepomáha, ale že vôbec neexistuje? Nie je to vlastne ten mŕtvy Boh, ktorý nič nedokáže? Pod vplyvom takýchto, či podobných ťažkých životných okolností je človek v pokušení pochovať svoje nádeje – nachádza iba ak mŕtveho Ježiša, ktorý už nič nezmôže... Takáto viera nás však stojí veľmi veľa... Uveriť, že Ježiš žije, totiž znamená obísť ľudskú logiku... Pochovať ju... Niežeby bola zlá, ale vo svete viery neplatí... Musíme teda zabudnúť i na predstavu, že ak sa človek obráti na Boha, tak ten plní jeho túžby jednu po druhej... Vtedy by sme mohli zostať naozaj sklamaní práve tak, ako Kristovi učeníci, ktorí ho (pravdepodobne nevedomky) pokladali skôr za hrdinu (nejakého človeka s výnimočnými vlastnosťami), čo si mávnutím ruky poradí so všetkým... Úlohou viery však nie je zadovážiť človeku takéhoto hrdinu, prípadne dávať lacné odpovede na ťažké životné otázky... Viera má skôr pomáhať človekovi dívať sa do tvare tajomstvu a nezutekať pred nim... A takým tajomstvom je sám život... Prečo trpí spravodlivý (prečo trpím ja)? Prečo často víťazi zlo (prečo sa tak dotýka môjho života)? Prečo máme stať na strane dobra a Božej pravdy, hoci by celý svet prešiel na opačnú stranu? Prečo máme milovať svojich nepriateľov? Prečo nemáme odplácať zle zlým? Prečo máme veriť Bohu, hoci by sme za to zaplatili vlastným životom? Prečo? Lebo veríme, že Kristus vstal z mŕtvych a všetko je inak, ako sa na prvý pohľad zdá... Lebo veríme, že tak, ako Ježiš – náš Pán – prešiel bránou smrti do Šeolu, do ničoty, no nakoniec vstal z mŕtvych, tak i my vstaneme z mŕtvych... Lebo veríme, že každý, kto nasleduje Krista, musí prejsť rovnakú cestu ako on – vrátane smrti, no nie je to koniec, pretože za tým všetkým sa nachádza zmŕtvychvstanie, a teda aj my prejdeme zo smrti do života, že i nám raz svitne nový deň, že dostaneme odpovede na naše otázky... Nech nám teda Vzkriesenie – tento najväčší sviatok kresťanskej viery – vnesie do nášho života svetlo a poznanie, že Ježiš žije a že ho nemáme hľadať medzi mŕtvymi... *Christos voskrese!*

o. Rastislav